

ECT aktualitātes: 2025. gada novembris

A. Lielās palātas nolēmumi

Pārskata periodā nav pieņemti.

B. Būtiskākie palātu nolēmumi

1. [Vainik and Others v. Estonia](#)

Pieteikums Nr. 17982/21 u.c., 2025. gada 4. novembris

Absolūts smēķēšanas aizliegums Igaunijas cietumos pārkāpj personas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību

2016. gadā Igaunijas tieslietu ministrs grozīja cietumu iekšējās kārtības noteikumus, aizliedzot ieslodzītajiem glabāt smēķējamus tabakas izstrādājumus un priekšmetus, kurus var izmantot šādu izstrādājumu sagatavošanai vai smēķēšanai. Attiecīgi 2017. gadā Viru cietuma priekšnieks grozīja šā cietuma iekšējās kārtības noteikumus, nosakot pilnīgu smēķēšanas aizliegumu tā teritorijā. Abi aizliegumi stājās spēkā 2017. gada 1. oktobrī. Visi pieteicēji smēķēšanas aizlieguma spēkā stāšanās brīdī atradās ieslodzījumā minētajā cietumā, kā arī bija ilgstoši smēķētāji. Pieteicēji vērsās administratīvajā tiesā, apstrīdot ieviestos pasākumus. Tā rezultātā šis jautājums nonāca Igaunijas Augstākajā tiesā, kura, īstenojot konstitucionālo kontroli, atzina aizliegumus par atbilstošiem Konstitūcijai.

Pieteicēji vērsās Eiropas Cilvēktiesību tiesā (turpmāk – ECT), norādot uz Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 3. panta (cietsirdīgas un pazemojošas apiešanās aizliegums), kā arī 8. panta (tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību) pārkāpumu. Proti, pieteicēji norādīja, ka, ņemot vērā, ka viņi ir smēķējuši aptuveni 30 gadus, pilnīgs smēķēšanas aizliegums rada viņiem gan fiziskas, gan mentālas ciešanas. Pieteicēji norādīja uz nikotīna abstinences simptomiem, piemēram, trauksmi, miegainību, galvassāpēm.

Visupirms ECT atbildēja uz valdības argumentu par to, ka sūdzības ir noraidāmas, jo pieteicējiem nav cietušā statusa Konvencijas izpratnē. Tiesa šo argumentu noraidīja, norādot, ka pieteicējus kā ilgstošus smēķētājus šāds aizliegums ir tieši ietekmējis. Savukārt tas, kādā mērā aizliegums ietekmēja pieteicējus un kādas sekas viņi aizlieguma rezultātā cieta, ir izvērtējams turpmāk.

Konvencijas 3. pants

Pieteicēji savu Konvencijā ietvertu tiesību pārkāpumu saistīja gan ar smēķēšanas aizliegumu kā tādu, gan ar sekām, kas viņiem bija jācieš aizlieguma rezultātā. Daļa no pieteicējiem norādīja, ka viņi nesaņēma atbilstošu palīdzību, lai cīnītos ar negatīvajām sekām. ECT norādīja, ka, lai gan piespiedu un pēkšņa ilgstoša smēķēšanas ieraduma pārtraukšana un no tās izrietošie abstinences simptomi var radīt psihisku un fizisku diskomfortu, stresu un ciešanas, konkrētajā lietā tomēr nevar secināt, ka iespējamās ciešanas sasniedza minimālo smaguma pakāpi, lai būtu piemērojams Konvencijas 3. pants. Tāpat tiesa norādīja, ka pieteicēji, kas apgalvoja, ka nav saņēmuši nepieciešamo palīdzību, lai cīnītos ar šiem simptomiem, šo argumentu nebija izvirzījuši

nacionālajās tiesās, kā arī no lietas materiāliem nebija gūstams apstiprinājums, ka viņi šādu palīdzību būtu lūguši.

Tādējādi ECT noraidīja sūdzību daļā par Konvencijas 3. panta iespējamo pārkāpumu.

Konvencijas 8. pants

ECT atsaucās uz tās judikatūrā vairākkārt nostiprinātajām atziņām par Konvencijas 8. panta tvērumu, uzsverot personas privātautonomijas nozīmi, kā arī to, ka spēja vadīt savu dzīvi pēc saviem ieskatiem ietver arī tiesības veikt tādas aktivitātes, kas var fiziski vai mentāli apdraudēt pašas personas veselību. Ņemot vērā plašo jēdziena “privātā dzīve” tvērumu, ECT atzina, ka izvēle smēķēt – darbība, kas vispārīgi Igaunijā nav aizliegta, – un jautājums par ārstēšanas nodrošināšanu, lai mazinātu smēķēšanas atmešanas izraisītās sekas, var tikt uzskatīts par tādu, kas ietilpst tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību materiāltiesiskajā tvērumā.

Pievēršoties Konvencijas 8. panta iespējamā pārkāpuma izvērtēšanai pēc būtības, ECT sākotnēji atsaucās uz tās judikatūru citās ar smēķēšanu cietumos saistītās lietās. Proti, tā iepriekš bija izteikusies par valsts pienākumu pasargāt ieslodzītos no pasīvās smēķēšanas radītajiem riskiem. Tomēr šī ir pirmā lieta, kurā ECT smēķēšanas cietumā jautājums ir bijis jāvērtē no otras puses, proti, jāvērtē pilnīga smēķēšanas aizlieguma ietekme uz ieslodzītajiem, kuriem tas ir bijis ilgstošs ieradums. Tāpat tiesa norādīja, ka gadījumos, kad pieņemti vispārīgi pasākumi (šajā gadījumā – vispārīgs smēķēšanas aizliegums cietumos), vērtējot to samērīgumu, īpaša nozīme ir parlamentārajai un tiesu varas kontrolei pār šo pasākumu nepieciešamību.

Konkrētajā lietā ECT atzina, ka pieteicēju tiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu un tam ir leģitīmi mērķi – aizsargāt nesmēķējošos ieslodzītos un cietuma darbiniekus no pasīvās smēķēšanas kaitīgajām sekām, kā arī cietuma drošības nodrošināšana un efektīva cietuma resursu izmantošana, kas saistīts ar mērķi nepieļaut nekārtības un noziegumus.

Vērtējot valsts rīcības brīvības apjomu konkrētajā lietā, ECT norādīja, ka smēķēšanas aizliegums ieslodzītajiem nevar tikt uzskatīts par ieslodzījuma sodošā rakstura neatņemamu sastāvdaļu. Tieši otrādi – visās aptaujātajās Konvencijas dalībvalstīs, izņemot vienu, ieslodzītie joprojām var turpināt smēķēt, ievērojot dažāda apjoma ierobežojumus. ECT nenoliedz, ka dalībvalstīm var būt pozitīvs pienākums aizsargāt citus ieslodzītos no pasīvās smēķēšana izraisītajām sekām. Tāpat tā norāda, ka ir vērojama starptautiska tendence attiecībā uz stingrāku tabakas izstrādājumu kontroli ar mērķi aizsargāt cilvēkus no tabakas dūmu ietekmes. Šī tendence ir vērojama arī cietumos. Gandrīz visas aptaujātās dalībvalstis ir veikušas pasākumus, lai ierobežotu smēķēšanu cietumos, parasti atļaujot to darīt tikai īpaši norādītās vietās. Tajā pašā laikā salīdzinošā pētījuma rezultāti norādīja, ka lielākajā daļā dalībvalstu pilnīgs smēķēšanas aizliegums netiek uzskatīts par nepieciešamu, lai pasargātu citus ieslodzītos no tabakas dūmiem. Lai gan ECT atzina, ka smēķēšana ir ieradums, kas var izraisīt atkarību, pats smēķēšanas process nevar tikt uzskatīts par neatņemamu indivīda identitātes vai eksistences aspektu. Tajā pašā laikā izvēle smēķēt vai nesmēķēt var tikt uzskatīta par daļu no indivīda brīvības lemt par savu ķermeni un veselību, tādējādi arī par privātautonomijas īstenošanu. Līdz ar to ECT norādīja, ka tabakas lietošanas ierobežojuma mērķiem cietumā jābūt līdzsvarotiem ar standartiem, kas ietverti

Apvienoto Nāciju Organizācijas Minimālajos standartnoteikumos par izturēšanos pret ieslodzītajiem (Nelsona Mandelas noteikumi) un Eiropas cietuma noteikumos, kas uzsver nepieciešamību mazināt atšķirības starp dzīvi cietumā un brīvībā. Ņemot vērā iepriekš minēto un to, ka smēķēšanas aizliegums tika ieviests ne tikai, lai aizsargātu citu personu tiesības, bet arī, lai novērstu nekārtības un noziegumus, Igaunijai bija ievērojama rīcības brīvība šā jautājuma risināšanā, tomēr tā nebija neierobežota.

Izvērtējot, vai ierobežojums ir nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā, ECT norādīja, ka veids, kā ieslodzītais var izvēlēties īstenot savas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, jau ir ievērojami ierobežots. Šādā jau ierobežotā privātautonomijas kontekstā brīvība lemt, piemēram, par izvēli smēķēt vai nesmēķēt kļūst šīm personām vēl nozīmīgāka. Tādējādi no ieslodzīto perspektīvas smēķēšana var tikt uztverta ne tikai kā vienkārši kaitīgs ieradums, bet arī kā līdzeklis trauksmes un spriedzes mazināšanai.

ECT secināja, ka nacionālās iestādes, tostarp Igaunijas Augstākā tiesa, šāda ierobežojuma samērīguma izvērtējumā koncentrējās tikai uz to, kā pilnīgs smēķēšanas aizliegums palīdz aizsargāt citu personu veselību un drošību cietumā. Savukārt no smēķētāja tiesību aizsardzības viedokļa nacionālās iestādes pievērsa uzmanību tikai, pēc to ieskata, nenozīmīgajām fiziskajām sekām, kas rodas smēķēšanas pārtraukšanas rezultātā. Proti, nedz tiesību normu izstrādes procesā, nedz tiesās nebija nekādu diskusiju par personas privātautonomijas un ieslodzīto brīvības lemt par savu ķermeni un veselību nozīmīgumu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, ECT secināja, ka valsts iestādes nav sniegušas pietiekamu pamatojumu šādam tālejošam un absolūtam aizliegumam, tādējādi pārsniedzot sev piešķirtās rīcības brīvības robežas. ECT secināja, ka ir pārkāpts Konvencijas 8. pants.

Tiesnešu balsojums nebija vienbalsīgs. Piemēram, viens tiesnesis uzskatīja, ka ECT ir pārmērīgi paplašinājusi Konvencijas 8. panta tvērumu, būtībā radot jaunas cilvēktiesības – tiesības smēķēt cietumā. Citi tiesneši norādīja, ka, viņuprāt, smēķēšanas aizliegums cietumā nepārkāpj Konvencijas 8. pantu.

C. Nolēmumi lietās pret Latviju

1. [M.A. v. Latvia](#)

Pieteikums Nr. 55234/21, 2025. gada 6. novembris

Personas turēšana ieslodzījumā brīvības atņemšanas iestādē, kad pieņemts lēmums par tās ievietošanu psihiatriskajā slimnīcā, neatbilst Konvencijai

Pieteicējam saskaņā ar Rīgas apgabaltiesas spriedumu krimināllietā tika piemērots brīvības atņemšanas sods uz četriem gadiem. Šo sodu viņa sāka izciest Ilģuciema cietumā. Laikā, kad pieteicēja izcieta brīvības atņemšanas sodu, Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa citā kriminālprocesā pret pieteicēju nolēma viņai noteikt tiesu psihiatrisko ekspertīzi. Attiecīgi pieteicēja tika pārvietota uz Tiesu psihiatrisko ekspertīžu un piespiedu ārstēšanas centru, kur viņai tika veikta ekspertīze. Pēc tam viņa tika pārvietota ārstēšanai uz Latvijas Cietumu slimnīcu Olaines cietumā. Pēc ekspertīzes pabeigšanas Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesa otrajā kriminālprocesā pieņēma lēmumu turpināt procesu par medicīniska rakstura piespiedu līdzekļu

noteikšanu pieteicējai, kā arī lēma uz sešiem mēnešiem ievietot viņu vispārēja tipa psihiatriskajā slimnīcā. Pēc tam, kad Olaines cietums bija informēts par šo lēmumu, tas nosūtīja Rīgas apgabaltiesai lūgumu skaidrot iespēju pieteicējai turpināt izciest pirmajā kriminālprocesā piespriesto sodu brīvības atņemšanas iestādē. Brīdī, kad pieteicēja pameta Latvijas Cietumu slimnīcu, Olaines cietums vēl nebija saņēmis Rīgas apgabaltiesas atbildi, tāpēc pieteicēja tika pārvietota uz Ilģuciema cietumu. Reaģējot uz Olaines cietuma iesniegumu, Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa noteica iesniedzējai tiesu psihiatrisko ekspertīzi saistībā ar pirmo kriminālprocesu. Pēc šīs ekspertīzes veikšanas tiesa lēma pieteicējai noteikt medicīniska rakstura piespiedu līdzekli – ārstēšanu vispārējā tipa psihiatriskajā slimnīcā, atbrīvojot viņu no turpmākas soda izciešanas.

Pieteicēja vērsās ECT, sūdzībā norādot uz Konvencijas 3. panta (necilvēciskas apiešanās un spīdzināšanas aizliegums), 5. panta 1. punkta (tiesības uz personisko brīvību un drošību), kā arī 13. panta pārkāpumu.

Attiecībā uz Konvencijas 3. panta pārkāpumu pieteicēja norādīja, ka brīvības atņemšanas iestādē atšķirībā no vispārējā tipa psihiatriskās slimnīcas viņa nevarēja saņemt nepieciešamo specializēto psihiatrisko palīdzību. ECT norādīja, ka tā savā judikatūrā attiecībā uz apstākļiem Latvijas cietumos ir vairākkārt norādījusi, ka personai ir jāizmēģina nacionālie tiesību aizsardzības līdzekļi, vērsties ar sūdzību administratīvajā tiesā. Tomēr no lietas materiāliem neizriet, ka pieteicēja to būtu darījusi vai pat mēģinājusi vērst cietuma administrācijas vai Veselības inspekcijas uzmanību uz minēto. Tiesa arī noraidīja pieteicējas argumentu, ka viņa nespēja izmantot šo tiesību aizsardzības līdzekli sava veselības stāvokļa dēļ, jo no lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja strīdus periodā savas tiesības iesniegt sūdzības īstenoja ar advokāta palīdzību. Līdz ar to tiesa noraidīja sūdzību daļā par Konvencijas 3. panta iespējamo pārkāpumu, kā arī, balstoties uz to, atzina sūdzību par Konvencijas 13. panta iespējamo pārkāpumu par acīmredzami nepamatotu.

Pieteicēja norādīja, ka ir pārkāptas Konvencijas 5. panta 1. punktā ietvertās tiesības, jo viņas atrašanās ieslodzījumā brīvības atņemšanas iestādē bijusi prettiesiska, jo neatbilda tiesas nolemtajam par viņas ārstēšanu psihiatriskajā slimnīcā.

ECT vispirms norādīja uz vispārīgajiem principiem, kas izriet no tās judikatūras attiecībā uz personām ar garīga rakstura traucējumiem, kuras izdarījušas noziedzīgus nodarījumus. Proti, tam, ka šīs personas neatrodas brīvībā, ir jāpilda ne tikai sabiedrības aizsardzības funkcija, bet tāpat jābūt vērstam uz terapeitiskiem mērķiem – personas garīgās veselības stāvokļa ārstēšanu vai uzlabošanu. Neatkarīgi no iestādes, kur persona tiek ievietota, viņai ir tiesības atrasties atbilstošā medicīniskā vidē, ko papildina terapeitiskie pasākumi, sagatavojot personu viņas turpmākai atbrīvošanai. Proti, aprūpes līmenim šādos gadījumos ir jābūt augstākam, jo vienkārša piekļuve veselības aprūpes speciālistiem un konsultācijām, kā arī medikamentu nodrošināšana nav pietiekama, lai ārstēšanu uzskatītu par atbilstošu Konvencijas 5. panta izpratnē. Īpaši svarīgi ir tas, vai personai ir nodrošināta individualizēta aprūpes programma. Tomēr tas vien, ka persona nav ievietota atbilstošā iestādē, automātiski brīvības atņemšanu Konvencijas 5. panta izpratnē nepadara par neatbilstošu šim pantam. Zināma kavēšanās ar personas ievietošanu atbilstošā iestādē ir pieļaujama, tomēr ievērojama kavēšanās var novest pie Konvencijas 5. panta pārkāpuma.

Konkrētajā lietā personas brīvības atņemšana balstījās uz divos kriminālprocesos pieņemtiem lēmumiem – viens no šiem lēmumiem paredzēja personas ievietošanu brīvības atņemšanas iestādē kriminālsoda izciešanai, bet otrs – brīvības atņemšanu, ievietojot personu psihiatriskajā slimnīcā, kamēr turpinās process par medicīniska rakstura piespiedu līdzekļu noteikšanu. Tādējādi ECT secināja, ka pieteicējas brīvības atņemšana ietilpst gan Konvencijas 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta (brīvības atņemšana pēc tiesas sprieduma), gan 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta (brīvības atņemšana personai ar garīga rakstura traucējumiem) tvērumā.

Secinot, ka pieteicējas brīvības atņemšana ir bijusi noteikta ar likumu, ECT tālāk vērtēja, vai tā atbilda Konvencijas 5. panta 1. punkta mērķim. Lai gan pieteicējas sākotnējās brīvības atņemšanas, ievietojot viņu cietumā, mērķis saskaņā ar Konvencijas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu bija sodoša rakstura, mērķis brīvības atņemšanai saskaņā ar šā punkta e) apakšpunktu bija terapeitisks – vērsts uz pieteicējas ārstēšanu. Tādējādi brīdī, kad otrajā kriminālprocesā tika konstatēts, ka pieteicējai ir psihiskās veselības traucējumi, kā arī nolemts viņu ievietot psihiatriskajā slimnīcā, viņas turpmākas atrašanās mērķis brīvības atņemšanas iestādē kļuva nesavienojams ar viņai piespriedē soda mērķi pirmajā kriminālprocesā.

Tiesa vērsa uzmanību uz to, ka Olaines cietuma administrācija par tiesas lēmumu ievietot pieteicēju psihiatriskajā slimnīcā uzzināja 2021. gada 18. augustā. Tomēr pieteicēja turpināja izciest piespriedēto kriminālsodu brīvības atņemšanas iestādē vēl sešus mēnešus – līdz 2022. gada 4. februārim. Šajā laikā medicīniskās aprūpes līmenis nebija augstāks par parastās aprūpes līmeni, kā arī netika īstenota individualizēta aprūpes programma, tādējādi nesasniedzot Konvencijas standartu. Lai gan nacionālās iestādes rīkojās nekavējoties, ievietojot pieteicēju psihiatriskajā slimnīcā, kad tika pieņemts lēmums pirmajā kriminālprocesā, ECT norādīja uz koordinācijas trūkumu starp divām tiesām divos paralēlos kriminālprocesos. Proti, neskatoties uz to, ka pieteicējas psihiskais stāvoklis jau bija izvērtēts otrā kriminālprocesa ietvaros, tiesa noteica atkārtotu ekspertīzi pirmā kriminālprocesa ietvaros. Nekāds skaidrojums tam, kāpēc tika veikta vēl viena ekspertīze, netika sniegts.

Tādējādi ECT secināja, ka pieteicējas turēšana cietumā vēl pēc tam, kad otrajā kriminālprocesā bija pieņemts lēmums par viņas ievietošanu psihiatriskajā slimnīcā, neatbilda Konvencijas 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta mērķim. Līdz ar to tika konstatēts Konvencijas 5. panta 1. punkta pārkāpums.

2. [Rjabinins and Others v. Latvia](#)

Pieteikums Nr. 55091/15, 2025. gada 20. novembris

Nepietiekami pamatota sakaru līdzekļu kontrole neatbilst Konvencijai

2014. gadā tika uzsākts kriminālprocess par iespējamu kādam uzņēmumam piederošas kravas piesavināšanos. Visi trīs pieteicēji bija nodarbināti šajā uzņēmumā. Izmeklēšanas tiesnesis pēc izmeklētāja ierosinājuma atļāva veikt speciālās izmeklēšanas darbības – pieteicēju sakaru līdzekļu kontroli –, pamatojoties uz to, ka pieteicēji, iespējams, bija iesaistīti noziedzīgā nodarījuma organizēšanā un izdarīšanā. Tādējādi aptuveni mēnesi tika atļauta pieteicēju mobilo telefonu sarunu noklausīšanās,

bet pieteicēji par minēto lēmumu netika informēti. Pieteicēji par to uzzināja tikai tad, kad bija pabeigts pirmstiesas kriminālprocess un viņi vērsās ar sūdzībām pirmās instances tiesā, kura atteicās sūdzības pieņemt, jo bija beidzies izmeklēšanas tiesneša lēmuma pārsūdzības termiņš.

Pieteicēji vērsās ECT, norādot uz Konvencijas 8. panta (tiesības uz privātās dzīves un korespondences neaizskaramību) un 13. panta (tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzības līdzekli) pārkāpumu.

Izvērtējot to, vai Konvencijas 8. pantā ietverto tiesību ierobežojums ir bijis nepieciešams demokrātiskā sabiedrībā, ECT secināja, ka izmeklēšanas tiesneša lēmumi nebija pietiekami detalizēti. No nacionālajām tiesību normām izrietēja tas, ka speciālās izmeklēšanas darbības var tikt veiktas, ja tās ir nepieciešams informācijas iegūšanai par faktiem. Tomēr no lēmumiem neizrietēja, ka izmeklēšanas tiesnesis šo nepieciešamību būtu izvērtējis, kā arī, ka būtu izvērtēts tas, vai informācija nevarēja tikt iegūta ar personas tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem. Turklāt izmeklēšanas tiesneša lēmumi bija identiski attiecībā uz visiem trīs pieteicējiem, kā arī vēl divām citām personām, neskatoties uz to, ka šo personu procesuālie statusi bija atšķirīgi – viens no pieteicējiem bija liecinieks, savukārt abiem pārējiem pieteicējiem procesuālais statuss bija atšķirīgs no divu citu personu statusiem, kurām bija apsūdzētā statuss. Līdz ar to tiesa secināja, ka iztrūka individuāla izvērtējuma attiecībā uz katru no pieteicējiem. Tādējādi tiesa konstatēja Konvencijas 8. panta pārkāpumu.

Attiecībā uz Konvencijas 13. pantu ECT norādīja – tas, ka nacionālā tiesa atteicās pieņemt pieteicēju sūdzības termiņa nokavējuma dēļ, neskatoties uz to, ka pieteicēji nejauši uzzināja par savu tiesību ierobežojumu tikai jau pēc pirmstiesas kriminālprocesa pabeigšanas, neļāva nacionālajai tiesai labot izmeklēšanas tiesneša iespējami pieļautās kļūdas. Tas attiecīgi nozīmēja, ka pieteicējiem nebija efektīvu tiesību aizsardzības līdzekļu. Tādējādi ECT konstatēja arī Konvencijas 8. panta kopsakarā ar 13. pantu pārkāpumu.

3. [SIA TAVEX v. Latvia](#)

Pieteikums Nr. 36219/19, 2025. gada 13. novembris

Persona nav izsmēlusi nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus, nevēršoties ar prasību par kompensāciju par administratīvā procesa ilgumu

Pieteicējam 2012. gadā pēc Valsts ieņēmumu dienesta nodokļu audita tika aprēķināts uzņēmuma ienākuma nodoklis, samazināts no budžeta atmaksājamais pievienotās vērtības nodoklis, aprēķināta nokavējuma nauda un piemērota soda nauda. Tiesvedība par šiem jautājumiem nacionālā līmenī noslēdzās gandrīz 12 gadus vēlāk.

Pieteicējs vērsās ECT, norādot uz Konvencijas 6. un 13. pantā ietverto tiesību pārkāpumu, jo administratīvais process nebija noslēdzies saprātīgā termiņā.

Valdība norādīja, ka sūdzība ir noraidāma, jo pieteicējs nav izsmēlis nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus, proti, Satversmes 92. pants ir tieši piemērojams, tāpēc persona var vērsties vispārējās jurisdikcijas tiesā, pieprasot kompensāciju par ieilgušu administratīvo procesu. ECT norādīja, ka lietā [Guravska v. Latvia](#) tā jau atzina, ka

kompensācijas prasība civiltiesiskā kārtībā atbilstoši Satversmes 92. pantam ir efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis ieilguša civilprocesa gadījumā. Valdības sniegtie nacionālās tiesu prakses piemēri apliecināja, ka šāds līdzeklis ir efektīvs arī ieilguša administratīvā procesa gadījumā.

Līdz ar to ECT secināja, ka pieteicējs nav izsmēlis nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus, un sūdzību noraidīja.

D. Komunicētās lietas pret Latviju

Pārskata periodā nav komunicētas.

E. Izpildes lietas pret Latviju

Pārskata periodā nav pieņemti lēmumi.